ΣΤΗΛΗ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

## Η ΓΥΝΑΙΚΑ, Ο ΘΕΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΥΖΥΓΟΣ

*(Ἰνδικός μῦθος)*

Ὅταν ὁ παντοδύναμος Μαχαδέβα ἐδημιούργησε τὴν ὡραιοτάτην χώραν τῶν Ἰνδιῶν, ἐπέταξεν εἰς τὴν γῆν διὰ τὴν θαυμάσῃ. Ἀπὸ τὸ πέταγμά του ἐκεῖνο ἐφύσησε ἄνεμος θερμὸς καὶ μυρωμένος. Οἱ ὑπερήφανοι φοίνικες ἔγειραν τὰς κορυφάς των πρὸς τὸν Μαχαδέβα καὶ ὑπὸ τὸ βλέμμα του ἤνοιξαν οἱ καθαροί, λευκοί, λεπτοὶ καὶ μυρωμένοι κρῖνοι. Ὁ Μαχαδέβα ἔσχισε ἕνα κρῖνον καὶ τὸν ἔριξε εἰς τὴν θάλασσαν, ποὺ εἶχε οὐράνιον κυανοῦν χρῶμα.

Ὁ ἄνεμος ἐτάραξε τὸ κρυστάλλινον νερὸ καὶ ἕνας λευκὸς ἀφρὸς ἐσκέπασε τὸν ὡραῖον κρῖνον. Μετὰ ἕνα λεπτὸν ἀπὸ τὸν ἀφρὸν ἐκεῖνον ἄνθισεν ἡ γυναῖκα, λεπτή, μυρωμένη ὅπως ὁ κρῖνος, ἐλαφρὰ ὅπως ὁ ἄνεμος, εὐμετάβλητος ὅπως ἡ θάλασσα, λάμπουσα ὅπως ὁ ἀφρὸς τῆς θαλάσσης καὶ ὅπως αὐτὸς παιχνιδιάρα...

Ἡ γυναῖκα ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ νερὸ χωρὶς νὰ βραχῇ. Ἔριξε τὸ βλέμμα της εἰς τὰ κρυστάλλινα νερὰ καὶ αὐτοθαυμαζομένη εἶπε:

— Εἶμαι πολὺ εὔμορφη!

Ἔπειτα ἐκύτταξε γύρω καὶ εἶπε:

— Τί εὔμορφος ποὺ εἶνε ὁ κόσμος!

Μόλις ἐφάνη ἡ γυναῖκα ἄνθισαν εἰς τὴν γῆν τὰ ἄνθη καὶ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τὴν παρετήρησαν μὲ ἔκπληξιν καὶ περιέργειαν χιλιάδες βλέμματα, τὰ ἄστρα.

Ἡ γυναῖκα περπατοῦσε εἰς τὰ μαγευτικὰ δάση καὶ τὰς πεδιάδας θαυμάζουσα καὶ θαυμαζομένη σιωπηλῶς. Αὐτὸ τὴν ἐστενοχώρησε καὶ ἐφώναξε:

—Ὦ παντοδύναμε Μαχαδέβα, μὲ ἔπλασες τόσο εὔμορφη, ἀλλὰ μὲ θαυμάζουν σιωπηλά.

Ὁ Μαχαδέβα ἄκουσε τὸ παράπονο καὶ ἐδημιούργησε τότε ἄπειρα πουλιά, τὰ ὁποῖα ἔψαλλαν τραγούδια θαυμασμοῦ πρὸς τὴν εὔμορφη γυναῖκα. Αὐτὴ τὰ ἄκουσε καὶ ἐμειδίασε εὐχαριστημένη. Ἀλλὰ μετὰ μίαν ἡμέρα τὰ ἐβαρέθηκε. Ἐστενοχωρεῖτο.

—Ὦ παντοδύναμε Μαχαδέβα, εἶπε, ὑμνοῦν τὴν εὐμορφιά μου, ἀλλὰ τί εἴδους εὐμορφιὰ ἔχω ἀφοῦ δὲν θέλει κανεὶς νὰ μὲ ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ μὲ χαϊδέψῃ;

Τότε ὁ Μαχαδέβα ἐδημιούργησε τὸν ὡραῖο καὶ εὔκαμπτον ὄφιν. Αὐτὸς ἀγκάλιασε τὴν εὔμορφη γυναῖκα καὶ ἐσύρετο εἰς τὰ πόδια της. Ἡ γυναῖκα ἦτο εὐχαριστημένη, ἀλλ' ἡ στενοχώρια δὲν ἄργησε νὰ τὴν κυριεύσῃ.

—Ἂν ἤμουν πραγματικῶς εὔμορφη θὰ προσπαθοῦσαν καὶ ἄλλοι νὰ μὲ μιμηθοῦν. Τὸ ἀηδόνι κελαϊδεῖ θαυμάσια, ἡ καρδερίνα τὸ μιμεῖται. Ἴσως δὲν εἶμαι πολὺ εὔμορφη.

Ὁ Μαχαδέβα γιὰ νὰ τὴν ἱκανοποιήσῃ ἐδημιούργησε τὸν πίθηκον, ὁ ὁποῖος ἀπεμιμεῖτο κάθε της κίνησιν καὶ ἔτσι τὴν διεσκέδασεν ἐπὶ ἓξ ὥρας. Κατόπιν ὅμως ἔκλαιε πίλιν ἀπὸ στενοχώρια.

— Εἶμαι εὔμορφη, πολὺ εὔμορφη. Τραγουδοῦν γιὰ μένα, μ' ἀγκαλιάζουν, σύρονται στὰ πόδια μου καὶ μὲ μιμοῦνται. Μὲ θαυμάζουν καὶ μὲ φθονοῦν τόσον, ὥστε ἀρχίζω νὰ φοβοῦμαι. Ποιὸς θὰ μὲ ὑπερασπισθῇ ὅταν ἀπὸ φθόνον θελήσουν νὰ μὲ βλάψουν;

Τότε ὁ Μαχαδέβα ἐδημιούργησε τὸν ἰσχυρὸν λέοντα, ὁ ὁποῖος ἐφύλαττε τὴν γυναῖκα. Ἀλλ' ἡ εὐχαρίστησίς της δὲν διήρκεσε. Μετὰ τρεῖς ὥρας παρεπονέθη πάλιν:

— Εἶμαι εὔμορφη. Μὲ θωπεύουν, μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω κανένα νὰ θωπεύσω, ν' ἀγαπήσω, νὰ τοῦ πῶ τοὺς καϋμούς μου...

Τὴν ἴδια στιγμὴ παρουσιάσθη πρὸ τῆς γυναικὸς ἕνα ὡραῖο σκυλλάκι.

—Τί ἀξιαγάπητο ζῷον! εἶπε ἡ γυναῖκα καὶ τὸ χάϊδεψε. Πῶς τὸ ἀγαπῶ!

Σὲ λίγο ὅμως θύμωσε κι' ἄρχισε νὰ χτυπᾷ ὅτι ὑπῆρχε γύρω της.

Τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλιὰ ἐτρόμαξαν κι' ἔφυγαν.

— Τί δυστυχὴς ποὺ εἶμαι! εἶπεν πάλιν ἡ γυναῖκα. Μὲ χαϊδεύουν καὶ μ' ἐπαινοῦν μόνον ὅταν εἶμαι εὐχαριστημένη καὶ ὅλοι μ' ἀποφεύγουν ὅταν θυμώσω. Εἶμαι μόνη. Ὦ παντοδύναμε Μαχαδέβα, σὲ παρακαλῶ γιὰ τελευταία φορά. Δημιούργησε γιὰ μένα μιὰ ὕπαρξιν, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ξεσπάῃ ὁ θυμός μου καὶ νὰ μὴν ἔχῃ τὸ θάρρος ν' ἀπομακρύνεται ὅταν θυμώνω, νὰ ὑπομένῃ ὑποχρεωτικῶς ὅλα τὰ κτυπήματα κι' ὅλες τὶς τρέλλες καὶ τὶς ἰδιοτροπίες μου...

Τότε ὁ Μαχαδέβα ἐσκέφθη καὶ τῆς ἐδημιούργησε... τὸν σύζυγον!

*(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)* **Ἰωαν. Δ. Κουχτσόγλου**

---

νίου 1290 μόλις εἴκοσι τεσσάρων χρόνων.

Ἀκοῦστε καὶ τὸ λαϊκὸ τραγοῦδι γι' αὐτήν:

*«Εἶσουν τόσο λευκή, ἀγαπημένη μου,*
*ποὺ δὲ μποροῦσε περισσότερο νὰ γίνῃ,*
*κ' εἶσαι τόσο φλογερὴ ἡ ἀγάπη μου*
*ποὺ δὲ μποροῦσε μεγαλείτερη νὰ γίνει.*

*Καὶ πέθανε ἡ πολυαγαπημένη μου*
*καὶ τότε πιὸ λευκὴ τὴν εἶδα ἀκόμα*
*καὶ ὁ ἔρωτας μου ὁ φλογερὸς*
*ἔγινε φλογερώτερος ἀκόμα.*

Καὶ ὁ Ντάντε ἀγάπησε τὴ Βεατρίκη πεθαμένη περισσότερο ἀκόμα ἀτὸ ὅτι τὴν εἶχε ἀγαπήσει ὅταν αὐτὴ ἐστόλιζε τὴν Φλωρεντία μὲ τὴν ὁμορφιὰ καὶ μὲ τὴν χάρη της. Μέσα στὸ μεγαλοπρέπεστερο ποίημα τῶν αἰώνων, τὴ «Θεία Κωμωδία», αὐτὴ εἶταν ἡ ὑπέροχη ἐμπνευσή του πού τὸν ὕψωσε στὰ ψηλότερα τοῦ Παραδείσου.

Αὐτοὶ εἶταν οἱ ἔρωτες τοῦ Ντάντε καὶ τῆς Βεατρίκης.

Σ' ὅλη τους τὴ διάρκεια ἡ Βεατρίκη μία φορὰ μόνο μίλησε στόν ποιητή: εἶπε μερικὲς κοινὲς λέξεις γιὰ ν' ἀπαντήσῃ στὸ χαιρετισμό του σὲ μιὰν ὁδὸ τῆς Φλωρεντίας. Ὅσο γιὰ τὸν ποιητή, αὐτὸς δὲν τῆς μίλησε ποτέ. (Funck—Brentano)

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

## ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

*[Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ καὶ ὑποσημειώσεις τοῦ κ. Χαριλ. Ἀντωνάτου. Οὐδεὶς ἔχει δικαίωμα ἀναδημοσιεύσεως της καὶ ἐκδόσεως ἐκτὸς τοῦ μεταφραστοῦ.]*

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ τὸ Ἀργοστόλι (1) εἶνε ἴσως πειὸ προωδεμένο ἀπὸ τὸ Ληξοῦρι στὸν πολιτισμό.

***

Οἱ ἐλευθερίες, ποὺ αὐθόρμητα μᾶς παραχωρήθηκαν στὰ 1848 (2) ἂν δὲ γελοιῶμαι, εἶχαν πειὰ ἐπιφέρει ὀλέθριο ἀποτέλεσμα στὲς χῶρές μας. Οἱ πολιτικοὶ τσαρλατάνοι ἐπωφελήθηκαν ἀμέσως ἀπ' αὐτὲς τὲς ἐλευθερίες καὶ τὲς ἔκαμαν νὰ χρησιμέψουν γιὰ τὰ ἰδιαίτερα συμφέροντά τους, ἐξαπατῶντας τὸ λαό· τοῦ ἐξιστοροῦσαν πῶς οἱ φόροι, ποὺ πληρωνόντανε στὴν Κυβέρνηση, ἦταν ὑπέρογκοι! πῶς ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας ἐσυντηροῦσε τὴν πολυτέλειά της μὲ τὰ πλούτη, ποὺ ἔπερνε ἀπὸ τὰ νησιά τοῦ Ἰονίου! κι' ἄλλες βλακεῖες τέτοιας λογῆς, στὲς ὁποῖες ἔδινε πίστη, ἕνας ὄχλος ἀνόητος! Ὑποσχόντανε τὴν Ἕνωση μὲ τ' ἀδέλφια μας τῆς Ἑλλάδας, κοντὰ στοὺς ὁποίους δὲ θὰ πληρώναμε πλέον φόρους καὶ θὰ μᾶς ἔδιναν: Ἐλευθερία, ἀδελφότητα, ἰσότητα κι' εὐδαιμονία σὲ γῆ ἐπαγγελίας! Ὅλα ἐτοῦτα θὰ γινόντανε, ἂν οἱ δημοκόποι ἐτοῦτοι ἔμεναν συνεχῶς πληρεξούσιοι τοῦ λαοῦ (3).

Πραγματικά, ἔκαναν θόρυβο μεγάλο μέσα στὴ Βουλή, γιὰ νὰ ἐπαρθοῦν καὶ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴ νέα ἐκλογή τους, μὲ τὴν ἐλπίδα πάντα πὸς ἡ Μεγάλη Βρεττανία δὲ θὰ καταδεχότουν νὰ δώσῃ προσοχὴ στὰ κορακίσματά τους. Γιὰ δυστυχία τους ὅμως, ἔμελλε νὰρθῇ μιὰ μέρα, ποὺ ἡ Ἀγγλικὴ πολιτικὴ θὰ πιστεβε πῶς ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῇ τὲς δημοκοπίες τους καὶ ν' ἀφήσῃ τὰ νησιά, ποὺ τῆς ἦταν βάρος (4).

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα οἱ τσαρλατάνοι μας, ἔκπληχτοι ἀπὸ τὸ ὀποτέλεσμα τῆς διαγωγῆς τους, δυσαρεστήθηκαν: μεριὸοὶ ἐκλείσθηκαν κι' ἔσκασαν ἀπὸ μαρασμό! Ἕνας μονάχα μεταξὺ τους εὐδοκίμησε κι' ἐχέρδισε μὲ τὴν ἀλλαγὴ: ὁ Μεγάλος Τσαρλατάνος τῆς Ζάκυθος, ὁ Κωνσταντῖνος Λομπάρδος (5). Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔχασαν τὸ ἐπάγγελμά τους (6), ὅταν ἡ Προστασία τοὺς ἔλειψε.

Τὸ Φλεβάρη τοῦ 1850 ἔπρεπε ἡ νέα Κυβέρνηση νὰ προχηρύξῃ ἐκλογὲς γιὰ τὴν 9η Βουλή. Μοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ βάλω ὑποψηφιότητα ὡς ἀντιπρόσωπος στὴ νομοθετικὴ Συνέλευση. Βρῆκα τὴν ἐκλογικὴ κονίστρα γεμάτη δημοκόπους, ποὺ ὑποσχόντανε στὸν ἀμόρφωτο λαὸ νὰ διώξουν τοὺς Ἄγγλους καὶ νὰν τὸν ἑνώσουν μὲ τὴν Ἑλλάδα, νὰ τὸν ὁδηγήσουν νὰ πάρῃ τὴν Πόλη καὶ νὰ καταφέρουν νὰ κυματίσῃ ἀπάνου στοὺς τοίχους τῆς Ἁγιᾶς Σοφιᾶς ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία! κ.τ.λ.

Ἔκαμα τὴν προκήρυξή μου, ὅλως διόλου ὅμως διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ δική τους. Ἐπίστησα τήν προσοχὴ τοῦ λαοῦ στὲς μηχανορραφίες τῶν δημοκόπων κι' ὑποσχόμουνα νὰ συμπεριφερθῶ στὴ Συνέλευση σὰν πολίτης σοβαρὸς καὶ τίμιος. Ἕνα πρόγραμμα τέτοιου εἴδους ἔμελε νὰ μαυρισθῇ: πραγματικά, ἐμαυρίσθηκε! ἐμαυρίσθηκε κι' οἱ δημοκόποι θριάμβεψαν (7).

Σ' αὐτὴν τὴν περίσταση ἐδημοσίεψα ἑνάντια στὴ δημοκοπία 4 ἢ 5 μικρὰ ἄρθρα.

Στὰ 1851, ἀηδιασμένος ἀπὸ τὴν Κοινωνία τῆς Κεφαλονιᾶς! προσπάθησα νὰ βρῶ νὰ ζήσω σὲ μιὰ χώρα πειὸ πολιτισμένη, πειὸ χριστιανική. Ἔφυγα γιὰ τὸ Λονδῖνο, ὅπου ἐζήτησα νὰ παραδίνω μαθήματα τῆς νέας Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Ἰταλικῆς: ἄρχισα νάχω κάποια ὠφέλεια, ἂν καὶ μικρή. Ἐσκέφθηκα τότες νὰ πάω στὸ Cambridge(8) μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βρῶ ἐκεῖ περσότερη ἀπασχόληση κι' ἐπίτυχα τιμητικὲς συστάσεις στοὺς Καθηγητὲς τοῦ Πανεπιστήμιου.

(Ἀκολουθεῖ)

---

Σ η μ. Μ ε τ α φ.) 1. Ὁ Whittingham γράφοντας εἶχε ὑπ' ὄψι του τὴν κοινωνία τοῦ Ἀργοστολιοῦ, ἐνῷ ὁ Λασκαρατος γράφει ἐπεισόδια τοῦ Ληξουριοῦ, ὅπου ἡ κοινωνία τότες δὲν ἦταν καὶ τόσο προωδεμένη.

2). Στὰ 1848 ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἔδωκε τὴν ἄδεια τῆς Ἐλευθεροτυπίας καὶ μερικὰ ἐκλογικὰ δικαιώματα. Τὸ Δεκέμβριη αὐτῆς τῆς χρονιᾶς βγῆκε στὴ Ζάκυθο τὸ «Μέλλον» καὶ τὸ 1849 στὴν Κεφαλονιὰ ἡ «Ἀναγέννησις» τοῦ Μομφραράτου κι' ὁ «Φιλαλεύθερος» τοῦ Ζαρβοῦ, ὀργανα Ῥιζοσπαστικά.

3). Δημοκόποι ἦταν φοβεροὶ οἱ λεγομενοι «Ἑνωτικοὶ» με ἀρχηγὸ τὸν Κων. Λομπάρδο. Εἶχαν νοιώσει τὸν πόθο τοῦ Λαοῦ γιὰ τὴν Ἕνωση καὶ τὸν ἐκμεταλλεύοντανε γιὰ τὰ συμφέροντά τους.

4). Τὸ ψήφισμα τῆς Ἑνώσως ὑπογράφηκε ἀπὸ τὴ 13η Βουλὴ τὴς 5 Ὀκτ. 1863, ποὺ ὡρίσθηκε ἡμέρα Ἐθνικὴ γιὰ τὰ νησιά. Τὶς 10 Μαΐου 1864 ὑπογράφηκε ἡ συνθήκη νὰ πάῃ ἡ Προστασία καὶ τὶς 21 τοῦ ἰδιου μήνα ἔφυγε ὁ Ἀγγλικὸς στρατὸς κι ὑψώθηκε ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία.

5). Κων. Λομπάρδος (1820—88). Γιατρὸς καὶ πολιτικὸς στὴ Ζάκυθο. Φοβερὸς δημοκόπος, ἐχθρὸς τοῦ Λασκαράτου. Γιὰ νὰ προσελκύσῃ τὴν ἀγάπη τοῦ ὄχλου ἔγραφε στὴν Ἐφημερίδα του «Φωνὴ τοῦ Ἰονίου» παριστάνοντας ἄθεο τὸ Λασκαρατο κι' ὕστερα τὸν κατάγγειλε καὶ τὸν ἔβλεβ στὴ φυλακή. Ἦταν ἀρχηγὸς τῶν Ἑνωτικῶν κι' ὕστερα στὴν Ἑλληνικὴ Βουλὴ φίλος τοῦ Κουμουνδούρου καὶ τοῦ Τρικούπη. Πιτύχαινε πάντα στὶς ἐκλογὲς τρομοκρατώντας τοὺς ἀντιθέτους του.

6). Νὰ εἶνε πληρεξούσιοι στὴν Ἰόνιο Βουλή.

7). Ὁ Λασκαρατος ξανάβαλε ὑποψηφιότητα στὶς ἐκλογὲς τῆς 10 Ἀπριλ. 1862, Δημοσίεψε τότες τὸ ὑπ' ἀριθ. 35 παράρτημα τοῦ Λύχνου του, (Ἐφημερὶς Θεολογικοεπιστημονικὴ μὲ χρονολογία 10 Μαρτίου 1862 μὲ τὸ πρόγραμμά του, ὅπου μεσα σ' ἄλλα ἔγραφε «προτιμῶ νὰ φροδῶ κατὰ τὸν τρόπον ὁπαῦ καλήτερα ἠθέλε ἀρέσω στὴ συνείδησή μου». Δὲν ἐπιτυχε καὶ τότες κι' πῆρε 292 σὲ 1565 ψηφοφόρους.

8). Cambridge='Αγγλικὴ πόλις μὲ 40 χιλ. κατοίκους. 56 χιλιόμετρα Β. Α. τοῦ Λονδίνου.